

„Ben Salah, sy to wino hupił, ač schi na blidko
śom szynila?“ — „Jo, Sora!“ — „Alle, Ben Salah,
to ga jo zu wele na ras!“ — „Jo, Sora, ale pschez
ga sy jo tam stawiła?“ wotgroni won že śmiejuzny.
„Ty že niebżoſch hustrowisch, żož tak żelaſch!“ Won
ſlubi, až bužo lepej poſluchasch. Sawěſcze, won ma
lubožne hoblizo, rownož jo zarne. Sora žejo: „Ben
Salah, daj kněſoju ruku a hužekuj že; won zo dalej!“
Ben Salah hustrejo ruku, mě myſchynku poſtajajuzny
a žejo: „Žeje ſgubil, . . . ſa nowe zteje!“ Ten
ſchelma! tak doſtańo won kuždy žeń ſtwoju wołomužnu,
a Sora to pſchiwdajo, grońeza: „Chudý golz, nama
ſewſchym uiz; chtož jomu ſobu želi, ſaſkužyjo žebe
Boże myto!“

Tak lažaſchho won tyženie dlužko, chopi že gibasch
a kaſyſch, ale Soru namožaſchho ſpuſchczischt. Poſdzej
mužaſchho Klementina ſaſej ſchulu žaržaſch, (wona běſchho
huzabniza) a Ben Salah bu nejperwej do Hagenawu
a poſdzej ſnaž domoj do Afriki ſporany. Klementina
humte we Baselſtem kloſchtaſtu St. Johann.

Hopſchaſeňa.

Dopomínejmy že teje zaſchneje nozy po bitwe,
ſeger jaſnaſcžich. Te plomeňa teje palezeje zerkwe
praſkozu ſiebju a roſſwětle tu noz. Wenze že ſklyſchy
juſčańe tych dobywaſtow a ſogol a tagot, až ta ſemja
džy. Wetom pſchibeňo jachlezy bur ſu mño a žebri,
aby chwatajzy do jog domu pſchisheſ. Won mě wežo
do ſtwojeje brožne. Věda, kač tam laže jaden pſchi